

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 23. Non potest salus tua faciliori, quàm verbis tuis, alligari remedio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

& vnumquemq; singulariter alloquebatur. Ego vos baptizo in aqua, ille vos baptizabit in Spiritu S. q. d. Meus hic baptizatus, hæc mea confessio, est sine spiritu corpus, vide & exa. ime: Christus autem baptismum ministrabit, instituetque animarum. En quam insignis apparatus, & quam ferretu censuram, si post peccatorum confessionem & tolerantiam confusionem, his te doniteret & confessoris: frater mi, multorum criminu reus accusaris, penitentiam age. Deum ieiunijs, vigilijs, pijsque operibus deprecate, quo tibi misericors ea dimittat, tu illorum tibi quere remedium?

39 En igitur Christiane nostram tibi propono fortem optatissimam, quantum, conspice, hæc tua, ab illorum differat confessione, confessio, postquam Christus hoc consecrauit penitentiae Sacramentum: primo namque totali est secreto sigillatum, quod inter te & confessorium absoluitur, idque tali fratre dedicatum, vt confessis peccatis tuis quantumlibet enormibus & multiplicibus, modo conueniens adit dispositio, licet ad perfectam non accedat contritionem, sed attritionem tantummodo, ex scientia Theologorum, dicat tibi Confessorius. Ego te absoluo a peccatis tuis, auctoritate tam generali, vniuersali, & effectu potentissimo, virtute clauum, quas Christus D. Petri consignauit manibus, siique ministris, vt omnia tibi eorum Deo peccata remittantur, anima quoque vinculis omnibus absoluta dimittatur. Num hanc magnam extollis esse misericordiam? Num hoc non exigui esse ponderis aruitatis? si criminum confessio tibi illo erat tempore momenti, tantique eius fructus, quando nec ipsi Confessorij auctoritate valebant absolueri, nec alius illis erat creditum, quam ad penitentiae lamenta mouere peccatores, quibus scelerum suorum veniam consequerentur, nec audiebant ipsi penitentes, ec vni eum dicere licitum erat Sacerdotibus: Ego te absoluo: quanto grauioris modoponderis, & gratiae est censenda confessio. Describit hanc nostram confessionem: aulogiam D. Isidorus: Obiecta tibi respondens interrogatori. Nolle cupio si est spes in confessione, si est remissio, si est venia, Hocine quæris a me, inquit D. Isidorus. Respondeo. Est place, si prorsus, est verique, est profecto, est proculdubio. Numera respondentis affirmationes, tot quot phrasibus latina nouit aduerbia. Confessio sanatur, confessio iustificat, confessio peccati ueniam donat, omnis spes in confessione consistit, in confessione misericordia est. Certissime, igitur crede, nullo modo hasites, nullo modo dubites, nullatenus de misericordia desperes, &c.

V. Differentia inter D. Ioannis & Christi confessionem.

D. Isid. Lib. 1. Synonymorum p. 310.

§. 23. Non potest salus tua facilius, quam uerbu tuu, alligari remedio.

Alterum quod nobis Dominus uerbis Ofert, que prælibauimus, inuuit, hoc esse dicimus: facilitatem nimirum, quã tuorum possit ueniam consequi peccatorum, diuinã fauente gratiã. Res est hæc excellens adeo tantique ponderis, ut eius uel minimum, caelum, terram, Angelos, Archangelos, Cherubim, & Seraphim totamque naturam creatam. longius antecellat: quã igitur facilitate meoru indulgentiam obtinebo peccatorum? Tollite uobiscum uerba: uel a periculis ueracite confessionis: & quid tam facile? Numquid forte, inter ea que nostri omnia, ipsi uerbis potest aliquid esse minus operosum? Olim Dauid, dum fratres eius de illo querulosi, & arguentes arrogantem, quod in arenam contra Goliath delatere se uelle uiretq; conferte declararet, ut eos ad mentem reuocaret, probaretque nullus esse momenti, quod ea de re iudicaret, quærit: Numquid non uerbum est? Quid plus egi, quam uincum protuli uerbum? Ut ostendat Spiritus S. quam nullo negotio ei nã Deus operetur, hæc uirtus plurali uale communi: quam dicit a Deo cuncta uerbo procreari: uerbo Domini caeli firmati sunt, &c. hęc dicitur & facta sunt. Potentiam, quã te Deus munierat, attende ut uelut omnipotentis uincio uerbo opereris. Quis operis iustificationis & remissionis peccatorum explicet eminentiam? quã tanta est ut caeli, terre, solis, lune, stellarum, marium, auium, piscium, omniumque superet creationem, de quo luse disputat D. Thom. Quo igitur labore opus illud iustificationis, peccatorumque remissionis peragitur? quo negotio anima mea pulvis inferni, fit calicula beatitudinis confors Angelorum? Quo iudore cordis mei uisceribus lux procreatur gratiæ, stella uirtutum, coelumque fit supernaturale? Vnum profecto uerbum, siuehilimã, ueracite peccatorum confessione. Tollit uobiscum uerbum.

His optime quadrat, quod olim Dominus dicit per Moysen, ut ostendat, quam nullo labore eius possint præcepta seruari, protæuicque nullum eius negotium, nullam inesse difficultatem: quod postmodum Diuus Paulus ex Deuteronomio mutuat, de lege intellexit Euangelicã: Verbum quod ego præcipio tibi hodie, non est procul positum, nec in caelo situm, ut dicas, quis ascendet in caelum? Neque in abyssi constitutum, ut dicas, quis ascendet in abyssum? sed prope est uerbum in ore tuo, &c. in corde tuo. Non hoc tibi præcipio, caelum superes, lacum

diceret enim, tibi alia deesse; nec abyssum penetres; diceret enim hoc tibi non possibile; nec maria transmittas; nec terram circumcas; diceret enim: hae vires tuas superare; sed hoc tibi praecipio, quod tecum deferis, ori proximum. In ore tuo: verba quae de ore tuo proficiunt, de corde manant: contumax: Prope est verbum in ore tuo, & in corde tuo. Hoc à te postulo: Tollite vos istum verba. Non arma tua depono, non vineas expeto, non flagito census, non tua quaro domestica. Non praecipio, vt peccata tua colligas, & cistis pretiosis piculique deferat obferata, vel laminis aureis insculpta, vel argenteis constricta catenis, sed in verba transmutata confessionis, quae ex aëre ore tuo deptomus facillima.

Centurio satisfactum, illo quippe totius spectabat familia prosperitatem. *Tantum die verbo.* Quod verò Deus nostris delectetur verbis, tantique nostram aestimet ille confessionem, vt illam quasi quid accipiat pretiosum, quae ratio: quod peracta legitima vera peccatorum confessione, Deo dicere liceat. *Omnia aufer inquitatem, & accipe bonum.* vnde tanta fiducia, quae potest te Deus gratiori praeuenire misericordia, quid verbis minus à te postulare? Dic tu peccata tua, vt aequitas exigit. Sacramenti, Deique suscipe gratiam, ac misericordiam, quae bonum omne cumulat.

Hoc ex sententia D. August. Psalmista nobis indicauit: *Veritas de terra orta est, & iustitia de caelo prospectit.* Nominis iustitiae Dei gratiam vates intelligit, quae iustificat animam. Illam vt reor, propheta considerat caelo-residentem, quae summo aethet desiderio in terram descendendi super quem delapsura sit circumspectans. In quam terram delabitur? In illam de qua veritas oritur. O homo terra es sic declaratus diuina sententia, dum dicitur. *Terra es, & in terram ibis.* Num tibi voluntas, vt super te Dei gratia, donaque depluant caelestia quibus iustificeris, & Dei regnum ex iustitia postulare? Oriatur primum de te, de terra veritas, perfectam praeuente confessionem. Audiamus D. August. *O terra, quando peccasti, audisti. Terra es, & in terram ibis.* Oriatur de te veritas, vt respicias de caelo iustitia. *Confitere peccata tua, & oriatur de te veritas.* Praecurrat dolorosa confessio, monentem audi David. *Incipite Dominus in confessione.* Sic ipse legit quod nostra vulgata lectio ponit: *Præcunte Domino in confessione.*

Subtiliter, vt video spectat facinus inelyti Patriarcha Jacob, quod iusta lance appouit D. Ambros. hic etenim integrum & singulare de Jacob Patriarcha conscripuit volumen, eius namque vitae textus pluribus scater mysterijs, quam verbis. Vt primum hic intellexit Ioseph quod filius suus, quem diutius inuitum luxerat, prospectaretur valetudinis, vineretque in Aegypto prorex: sibi ne maxime foret necessarium descendere in Aegyptum, ne ipse, totaque familia periret inedia. Quinque namque adhuc supererat iter non moratur, sed senectute licet grauis iter agreditur, curibus vectus & plaustris, sibi à Ioseph ea nullis intentione. Cumque esset Aegypto ad Ioseph vt nuntiaret ei, & occurreret in Gessen. Vt quid Iacob tot. filijs fecundus Iudam praemi-

61 & ignominiosa iuris infirmitate percussus, vt Regum nateat historia. De quo conuincit David: *Perussit inimicos suos in posterora, opprobrium sempernum dedit illis.* Laborant studentque huic sapienter occurrere infirmitati quorum Deus non improbat remedium. Vale verò illud declarant Deo; modum suum fortidum obrulerunt laminis aureis, pretiosis exaratum, quae de maiori illis honorum parte constabantur: has igitur Deo in agritudinis suae remedium offerrebant. Hoc illis auaspices, hoc diuini consultauerunt, vt facerent. Sicut & modo qui curandi consuunt ad sanctorum Ecclesias, si oculis, si pedibus, si manibus laborant, illa se cui deferunt membra, cera, argenteo, a roque composita, sancto munus consecrarum. Earum erat illis indubie remedium; licet hoc illi floccipenserent; modo à grauioribus illis curarentur infirmitatibus. Non à te postulat Deus vt peccatorum vulnera laminis aureis, argenteis, aliisque pretiosis insculpta, deferat Domino consecrandi, sed expressa verbis, significata verbis, verbis in confessione condemnata. Quid hoc facilius? quam maiorem potest medicus curando morbo conferre, vel mandare facilitatem: quam vt infirmus ore proprio suam ex cordis iustitia detegat infirmitatem? En tibi, quo nullum facilius remedium. *Tollite vos istum verba,* Deo confitemini; Deum deprecamini. *Omnia aufer iniquitatem & accipe bonum.*

Num hoc illis solummodo praecipis faciendum? quae quaeso, virtute verba tua praeponderant? quam vix vilius est utilitatis hominis verbum, quod vento dispergitur? Verba Dei magis sunt, pretiosa sunt. *Sermo Domini erat pretiosus.* Vnicum Domini verbum rex & Propheta in suam postulabat salutem. *Dic anima mea salua tua ego sum?* Vnico verbo sibi credebat

221 sit Quis dixerit, cōgruentius fuisset, magisque ex
 222 ratione Beniaminum pramississet, utique fratrem
 223 veterinum, ac cæteris Iosepho chariorem. Respon-
 224 deat aliqui ideitico missum, quod alios Iudas elo-
 225 quentiā verborumque efficacia, cuius tum Ioseph
 226 experientiam habuerat, superaret.
 227 Primo: dum in eius fratres omnes conueniunt
 228 necem, ille cæteros à tam horrendo retraxit fer-
 229 monibus suis homicidio, & patrem suavit mitio-
 230 rem, venderent illum, non tuicidarent. *Quid no-
 231 bis prodest, si occiderimus fratrem nostrum? Ecce Me-
 232 lius est, ut venundetur. Ecce, Frater enim & caro no-
 233 stra est.* Iudas erat, qui, dum Ioseph ab illis adhuc
 234 incognitus, fratres in summas compulisset angu-
 235 IV. ad lacrymas prouocari, atque induxerit ut se quis
 236 esset, fratribus indicaret. Congrua hæc litera-
 237 perficiet ratio: Ego verò, respondet D. Ambrosius
 238 vitros virum huic Iacob tum sapientiā, tum pie-
 239 tate celebrum, aliquid intendisse spirituale quod
 240 & iudico declarandum. *Dicamus & aliquid mysti-
 241 cū. Num Iuda ignoras etymologiam, nempe si-
 242 gnate confessionem? quid igitur Iacob inuuit
 243 pramittens Iudam, quatenus à Ioseph Ægypti
 244 prorege benignus haberetur? Nisi hoc te velle
 245 pramittens, si conuenire Deum, proposueris, ut
 246 ipse te in gratiam recipiat, misericors, ipse tibi sua
 247 tribuat dona cælestia liberalis, eum, necesse est,
 248 peccatorum præuenias confessione, pramitte per
 249 confessarium perfectam eorum contritionem: hoc
 250 tibi suadet, vitam persuadent Psalmita: *Præocu-
 251 pemus faciem eius in confessione.* Hæc tibi ad Deū
 252 viam stemit, hæc faciem eius reddit placabilem,
 253 hæc miseriam ordiæ praparat gratiaque donarium.
 254 V. Addo D. August. eodem sensu eiusdem Psal-
 255 mite verba declarantem. *Confessio & pulchritudo
 256 in conspectu eius.* Notate verba, signate mysteria.
 257 Nulla potest in conspectu Domini admitti anima,
 258 nisi formosa; si namque nullus Regum Persarum
 259 puerit adire præsentiam nisi cultioribus splen-
 260 didis indumentis, nec in eorum sponsas admitti
 261 se posse p. æsumerent, nisi foeminarum elegantis-
 262 simæ, interque cæteras è toto regno selectissimæ:
 263 multo minus præsumendum, te coram Deo. re-
 264 piendum, si te gratia cælestis non commendat
 265 elegantia; hæc namque ea sola est, quæ tanto ani-
 266 mam cumulat splendore, ut Deus eam sibi in
 267 sponsam eligat gratissimam. Quis igitur modus
 268 hanc mihi vestem acquirendi pretiosam, quæ tad-
 269 datur anima speciosa Deo grata, quam nunc plau-
 270 go peccatis culpisque deformatam? tuorum con-
 271 fessio peccatorum, quam lacryma, cordisque do-
 272 lor comitentur. Præcurat illa, ex illa namque de-*

221 pendet animæ pulchritudo faciei; quocirca & illa
 222 lam David prænuntiat. *Confessio & pulchritudo*
 223 Loquatur D. August. *Pulchritudinem amat? ut
 224 esse pulcher? Confiteri. Non dixit pulchritudo, &
 225 confessio, sed confessio & pulchritudo; factus eris
 226 Confiteri ut sis pulcher. Amamus pulchritudinem, ut
 227 prius eligamus confessionem, ut sequatur pulchri-
 228 tudo.*

§. 24. Vitulos labiorum postulat Deum, id est claram & innocuatam peccatorum confessionem.

V. Ideamus igitur, quia sine hæc ratione verba si
 221 dedicanda? Quia (amabo) sunt ore confite-
 222 renda, quibus Deum, efficaciam mihi pla-
 223 cabile? Adde Prophetam *Reddemus vitulos labiorum
 224 nostrorum.* In sacrificium Domine, labiorum no-
 225 strorum vitulos offeremus. Quid hoc ritum for-
 226 san sunt in labijs vituli, sunt tauri? quod illud sa-
 227 crificium quod Deus proposuerat? Tollite vitulos
 228 verba. *Placabilis* (inquit D. Hier. hæc verba decla-
 229 rans) *Deo hostia, est pura confessio.* Idem dixerat &
 230 D. Chrysost. Quinimo & ipsa paraphrasis Chri-
 231 daica clarus expressit: *Asserite vobiscum verba con-
 232 fessionis.* Licet autem de laudati a loquatur con-
 233 fessione, non implicat & decrimium intelligi
 234 confessione. Tollemus Domine peccata nostra,
 235 ore suspensa; ut vitulos, maiestati tue consecra-
 236 tui. Arabicum videtur at cælestè includit Theo-
 237 gram. Offerendum Deo vitulum iugulabat me-
 238 diumque dilicebant, sic ut ipsas viscerum secre-
 239 tissimas detegerent venas icoris reticulum inte-
 240 rinaque cordis fibras aperirent. Viden' hic, quæ
 241 sint ubi ratione peccatorum vituli Deo immolant
 242 di, suspensa nempe peccata ab ore iugula detra-
 243 cta pelle, nuda, detecta, sine excusatione, à summo
 244 usque deorsum aperta reuelatis cordis tui secretis
 245 abditissimis, ut nihil ex eis superstit velatum, nihil
 246 cooptum, negatum nihil.

Ex iudicio D. Greg. hanc Theoriam ad praxim
 247 renouauit penitens ille David, qui numeris om-
 248 nibus absolutam peccatorum edidit confessionem
 249 feci, & inuisitiam meam non abscondi. Nota (inquit
 250 D. Greg.) loquendi modum: *Delictum meum cogni-
 251 tum tibi feci, &c.* Quid hoc rex piissime, num hoc
 252 Deus ignorabat, ut eognitum illi faceres? De
 253 fide, est quod asserit Apostolus: *Omnia nuda &
 254 aperta sunt oculis eius & nihil est inuisibile in con-
 255 spectu eius.* Nec ipse David oblitus eius quod di-
 256 xerat: *Tenebra non obscurabuntur à te, & non sicut*

Gen. 37-26.

D. Am.

V. Confessio ne Delicta præueniēda. Ps. 95. 6.